

UČITELJSKI
T O V A R Š.

List za šolo in dom.

Izhaja 1. in 15. dan vsakega mesca, in veljá za celo leto 2 gold. 50 kr.,
za pol leta pa 1 gold. 30 kr.

Tečaj IV.

V Ljubljani 1. junija 1864.

List II.

Deklica in rožica.

Fr. Sr. Adamič.

Mirno, ne prehitro.

p Spre - ha - ja - la tam po - *sfz* ver - tu *p* Se je -
sen je de - kli - ca, Ža - lo - va - la, ko vsah -
sfz ni - la *p* Le - pa nje je ro - ži - ca.

»Kje si ljuba rož'ca moja,
Ki cvetela si lepó,
Al me bodeš zapustila?«
Praša dekle žalostno.

»Skerbno vselej sem ti stregla,
In ljubila serčno te,
S čim, povej, sem te žalila,
Da zapuscaš vela me?«

»Nisi ti me razžalila,«
Pravi mila rožica,
»Ti prijateljica edina
Bila si mi, deklica.

Moji dnevi so minuli,
Nastopila že jesen,
Cvetje bo mi zamorila,
Položila v grob leden.

Deklica, lej, tudi tebi
Čas mladosti naglo gre;
Mlade leta, lepo lice
Bo minulo kmali te.

Zdaj se mlada kot cvetica
Razcvetena tu stojiš,
Sladko kakor jaz spomladi
Svoje mlade dni živiš.

Prehitela pa minljivost
Tebe bo kot mene zdaj,
Cvetje ti bo umorila,
Odpeljala zlati raj.

Eno cvetje je, ki vzeti
Časa tir ne more ga: —
Le nedolžnost, čednost sveta
Večno zlati raj ima!«

Tak je rožca govorila,
In učila deklico, —
Svojo glavco je nagnila,
Položila v gredico.

(Glej Praprotnikove: »Pesmi cerkv. in druge« st. 74!)

Vera naj zvestejša prijateljica učiteljeva.

Spisal Fr. Neboslav.

Lepa, prelepa je naloga učiteljeva, ki mu jo je dal Bog, neskončno modri naš stvaritelj, ki za vse svoje stvari očetovsko skerbi, ter jih vodi do največje odločene doveršenosti; kajti postavil je učitelja v svoj naj milejši vert, kjer poganjajo nežne mladike, mladenči in deklice, ter mu ukazal, da naj jih nevtrudljivo varuje pred morivno slano greha, vravnava jim rast življenja, vterjuje korenine značaja, da se varno razvije sam mladeneč, da terdna stoji devica v sredi zapeljivega sveta. Sej pride prej ali pozneje vsakemu žalostna ura, da se mora ločiti od svojih dragih, da mu ugasnejo vodivne zvezdice, ki so mu ljubeznjivo kazale življenja pot. Človek mora prijeti sam za veslo, ter voziti svoj čoln zemeljskega življenja po nezmer-nem morji, kjer ga večkrat dervé divji viharji strasti, kjer mu žugajo skrivne skale človeške prekanjenosti. Le težko se jim ogiba, imeti mora neko nadzemljsko moč, sveto vero; svetiti mu ima svitla zvezdica zlate nade, — ogrevati, buditi, krepiti ga goreča ljubezen.

Vse to pa se najprej pridobi v mladosti, ko še ne tarejo preveč serca posvetne skerbi, ko se začenjajo močno buditi duševne sile ali moči. Ali stariši navadno ne utegnejo, ne znajo, in tudi ne morejo v serca vsaditi svojim otrokom zlatega semena